

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 539e § 1 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 sierpnia 2025 r.,
sprawy **K. O.**
oskarżonej z art. 177 § 1 k.k.,
z powodu skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonej,
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 29 stycznia 2025 r., V Ka 724/24,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi
z dnia 17 kwietnia 2024 r., III K 868/21,

p o s t a n o w i ł
oddalić skargę.

UZASADNIENIE

W badanej sprawie oskarżone zostały K. O. i K. P.. K. O. została oskarżona o to, że w dniu 30 października 2020 roku w Ł. kierując samochodem marki K. o nr rej. [...] nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc lewym pasem ruchu wschodniej jezdni ulicy [...] z prędkością przekraczającą dozwoloną na przedmiotowym odcinku drogi i bez zachowania szczególnej ostrożności podczas dojazdu do skrzyżowania z ulicą [...]1 uderzyła w pojazd uprzywilejowany - karetkę pogotowienia ratunkowego, którego sygnały dźwiękowe i świetlne powinna słyszeć i widzieć, w wyniku czego pojazd marki F.

prowadzony przez K. P. przewrócił się na dach, a przewożeni karetką pacjenci: H. K. doznał obrażeń ciała w postaci obrażeń wewnątrzczaszkowych ze śródczaszkowymi wylewami krwi do przestrzeni podpajęczynówkowej, w szczególności w okolicy pnia mózgu, a w konsekwencji choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., na skutek których zmarł.

;drugi przeważony pacjent M. S. doznał krwaka podczepcowego lewej okolicy ciemieniowej, złamania lewego obojczyka czyli obrażeń innych niż wymienione w art. 156 k.k., a złamanie obojczyka naruszyło czynność lewej kończyny oraz narządu ruchu na czas dłuższy niż 7 dni, tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2024 r., w sprawie III K 868/21, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oskarżoną K. O. w miejsce zarzucanego czynu uznał za winną tego, że w dniu 30 października 2020 roku w Ł. kierując samochodem marki K. o nr rej. [...] na drodze publicznej poruszając się z prędkością przekraczającą o 7 km/h dozwoloną na wskazanym obszarze i nie zachowując szczególnej ostrożności podczas dojazdu do skrzyżowania wykroczyła przeciw przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, poprzez naruszenie dyspozycji art. 20 ust. 1 i art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, czym wypełniła dyspozycję art. 97 k.w. i art. 92a kw. w zw. z art. 9 § 1 k.w. w zw. z art. 2 § 1 k.w. przy czym wobec przedawnienia orzekania na podstawie art. 5 § 1 k.p.w. umorzył wobec niej postępowanie.

Natomiast K. P. została skazana za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono jej karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat.

Wyrok został zaskarżony apelacjami oskarżyciela publicznego, pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych oraz obrońców oskarżonych.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2025 r., V Ka 724/24, Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

Wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonej K. O. w części jej dotyczącej skargą na wyrok sądu odwoławczego. Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. obrońca zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez przedwczesne przyjęcie, że w sprawie niniejszej zachodzi konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, na nowo, podczas gdy do wniosku takiego doszedł Sąd odwoławczy w sytuacji, w której - mimo wezwania na rozprawę dwóch biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, przesłuchał tylko jednego, tj. R. B., a zaniechał przesłuchania W. A., którego wezwał na rozprawę odwoławczą, a który nie stawiał się na nią. Podnosząc powyższy zarzut, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest niezasadna. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi wynika, że przyczyną uchylenia wyroku Sądu I instancji była reguła *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. Na s. 19 uzasadnienia wyroku stwierdzono, że kontrola odwoławcza ujawniła szereg błędów, jakie podczas wyrokowania popełnił Sąd I instancji w odniesieniu do K. O. W związku z tym, że wobec niej postępowanie zostało przez Sąd I instancji umorzone, zaistniała konieczność uchylenia wyroku Sądu I instancji i przekazania mu sprawy do ponownego postępowania. Sąd stwierdził, że w toku postępowania ponownego Sąd I instancji powinien wziąć pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody z zachowaniem wymogów wynikających z art. 7 k.p.k. Powinien również zestawiać wynikające z opinii biegłych różne warianty tych wniosków z okolicznościami sprawy. Opinie biegłych co do prędkości, z jaką poruszała się oskarżona K. O. powinny również wpływać na ustalenia dotyczące jej nieumyślności. Ponownej kompleksowej oceny ma wymagać również ocena odpowiedzialności drugiej współoskarżonej.

Wbrew twierdzeniom obrońcy wynikającym ze skargi podstawą uchylenia wyroku Sądu I instancji nie była jednak konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego. Rozpoznając wniesione w badanej sprawie apelacje na niekorzyść oskarżonej Sąd II instancji doszedł natomiast do wniosku, że w świetle przeprowadzonych dowodów oskarżona powinna zostać skazana, czego Sąd nie mógł uczynić z uwagi na reguły *ne peius*. Kluczowe znaczenie miała dla Sądu II instancji ocena zeznań świadków oraz opinii biegłych dotycząca prędkości, z jaką poruszała się oskarżona K. O.. Opinie były w tym zakresie sprzeczne. Analiza tych opinii przez Sąd II instancji doprowadziła do konieczności dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych. Ten dowód pozwolił na stwierdzenie, że dokonana przez Sąd I instancji ocena opinii była błędna. Dlatego podniesiona okoliczność, że zaniechano przesłuchania jednego z biegłych był bez znaczenia. Powodem uchylenia wyroku Sądu I instancji nie był brak przeprowadzenia dowodu, ale ocena przeprowadzonych już dowodów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak wyżej.

[J.J.]

[r.g.]